

Interview met
mevrouw S. ter Beek,
mentrix

Vanaf 6 augustus j.l. bent u mevrouw Halstein als mentrix in dit ziekenhuis opgevolgd. Wilt u eerst iets over uzelf vertellen?

Ik ben geboren in Brabant, in Tilburg, ben getrouwd, heb drie zonen. Het is belangrijk voor de meisjes vind ik, dat ze weten dat je getrouwd bent. Mijn zonen zijn 24, 22 en 20 jaar oud. Ze zijn alle drie het huis uit. Mijn man is leraar en staat er volkomen achter dat ik werk, wat erg belangrijk is natuurlijk. Ze vragen wel eens kom je nou niet in de knel met je huishouden, maar dat is niet het geval gelukkig. Voordat ik hier kwam heb ik 5 jaar als mentrix gewerkt in het Sint Joseph Ziekenhuis te Deventer. Daar werkten we met drie mentrices. Dat is erg veel, maar er moest een continue bezetting zijn, want er waren heel strenge huisregels. Broeders mochten bijvoorbeeld niet bij vrouwelijke collega's komen en omgekeerd. Het begon me te vervelen moet ik eerlijk zeggen, ik vond het eigenlijk niet meer passen in deze tijd, al die regels. Toen ik hoorde dat mevrouw Halstein ging vertrekken, dacht ik, nu moet ik de gok wagen om in het Juliana Ziekenhuis te komen, waar de regels wat soepeler zijn. Ik was al eens in het ziekenhuis geweest, door een verandering van mentrices en het bleef goede trek me wel aan. Ik heb toen twee keer een gesprek gehad met Zr. van der Weg. Er is een advertentie gezet en toen ik die las schrok ik wel wat, want er stond in tussen de 30 en de 40 jaar. Nou, ze mogen m'n leeftijd wel weten, ik ben 48. Dus ik dacht nu zit ik er naast, ze vinden me veel te oud. Maar ik kreeg toch een oproep en alles verliep verder erg plezierig, ik kreeg m'n aanstelling, waar ik erg gelukkig mee ben.

Lijkt het U moeilijk een dergelijk functie van een ander over te nemen?

Ik dacht het niet. Ik ben er nu drie dagen en alles wat ik heb ontmoet was spontaniteit en hartelijkheid. Ik ben bewust niet alle kamers afgegaan van de meisjes, zet dat vooral in het artikel. Je weet niet of ze thuis zijn, of dat je welkom bent. Ze vinden me hier beneden, de gordijntjes zijn open en ze komen allemaal spontaan binnen om kennis te maken. Ik wil ook wel naar de recreatie komen als ze daar behoefte aan hebben. Ik weet echt niet hoe mevrouw Halstein gewerkt heeft en heb er ook geen behoefte aan om dat te weten. Ik geloof dat het 't beste is te werken zoals je bent. Nee, ik heb er helemaal geen schrik van.

Woont u in Apeldoorn?

Nee, wij wonen in Twello, dat ligt dus mooi centraal tussen Deventer en Apeldoorn. Mijn man is aan een school in Deventer verbonden.

Wat vindt u het belangrijkste van uw functie?

Het menselijk contact, het tegemoet treden. Als een pleeg bij mij komt gezellig een kopje koffie drinken en dan ga je niet, en dat vind ik erg belangrijk; zitten peuren van: heb je moeilijkheden of zo; laat ze maar zelf komen, ik houd niet van opdringen. Maar ze moeten wel weten dat ik er ben en als ze me wat vertellen, dat het vertrouwd is bij me. Het vertrouwen van m'n plegen krijgen, dat is het eigenlijk.

Met „plegen” bedoel je waarschijnlijk de leerlingen?

Oh? Kennen ze dat woord niet? In Deventer gebruiken we het aljtd. Misschien vinden de meisjes en jongens hier het helemaal niet leuk als ik plegen zeg.

Wat vind je van het woord mentrix?

Ik vind mentrix eigenlijk een ontzettend geladen woord hoor, moet ik eerlijk zeggen. ik vind het nogal autoritair klinken. Het woord zegt ook veel mensen niets. Het schrikt waarschijnlijk vooral de nieuwe meisjes wat 'ar. Maar ik moet toegeven dat ik geen beter woord ken. „Gastvrouw” is ook niks. Maar mentrix is zo'n streng woord.

Ga je de leerlingen tutoyeren?

Jazeker. Brabanders doen dat over het algemeen gemakkelijk.

Is het je al overkomen, dat ze dat terug doen, zoals dat nu tussen ons ook onbewust het geval is geweest?

Nee, nog niet, maar ik zou het me in een speciaal geval wel kunnen voorstellen, zou er zeker niet door geschokt zijn.

In de huidige jeugd zitten nogal wat verschillen, behoudend naast uiterst progressief. Lijkt het je moeilijk om dat op te vangen?

Nee, dat vind ik niet.

Waar sta je zelf?

Ik mag wel zeggen dat ik modern denk, erg van deze tijd wel, alhoewel ik niet in alles mee kan gaan, ik zet me bijvoorbeeld erg af tegen verdovende middelen. Wanneer iemand behoudender is, respecteer ik dat vanzelfsprekend zonder meer.

Voel je je betrokken bij hun studie?

Nee, eigenlijk niet, in zoverre, ik heb erg veel belangstelling als ze bijvoorbeeld examen doen. Ik was daar in mijn vorige werkring dan de hele dag aanwezig op de school, schonk koffie in, praatte wat, deelde een sigaretje uit, ondersteunde dus wat in het algemeen. Maar bij hun studie... ik ben volkomen leek op verpleegkundig gebied. Overigens vind ik, dat het jongens en meisjes zijn die op hun eigen benen gaan staan en een verantwoordelijke taak krijgen in de toekomst. De verantwoordelijkheid voor hun studie moeten ze volgens mij ook zelf dragen. Als ze in de knel zitten en naar me toekomen is het natuurlijk wat anders.

Vanzelfsprekend zijn ze altijd welkom. Voor een babbeltje, een kop koffie, een probleem of wat dan ook.

De verjaardag van een portier!

Op 30 juli zou de heer Hulleman (portier) het gebeuren herdenken, dat hij was opgericht (of was komen aanvliegen, zoals sommige mensen nog altijd beweren). Natuurlijk moest hier iets aan gedaan worden en met nog drie kollega's hebben we zitten wachten tot het 12 uur zou slaan. En prompt werd hij gefeliciteerd. Ook belden we alle afdelingen in het ziekenhuis die maar al te graag bereid bleken meneer Hulleman een prettige verjaardag toe te wensen. Zelfs een broeder werd uit z'n diepe slaap gewekt en ook hij toog aan 't bellen. Arme meneer Hulleman...

Vervolgens moesten het Liduina Ziekenhuis, de G.G.D. en een paar taxibedrijven er ook aan geloven. En soms valt Apeldoorn wel mee, want iedereen reageerde enthousiast.

Het klapstuk was wel het werk van de politie, die enorm uit de hoek kwam met een reusachtige bos echte gemeentebloemen (die waarschijnlijk ergens uit een park of perkje waren gekaapt!). De bloemen gingen vergezeld van een diploma in de vorm van een medische verklaring, voorzien van de handtekening van de politie-agenten (zie foto). Onze politie heeft duidelijk een goed ontwikkeld gevoel voor humor.

Na een kort gezellig samenzijn met alle belangstellenden hebben we meneer Hulleman tussen z'n bloemen en diploma achtergelaten in de hoop dat hij het nu eindelijk wat rustiger zou krijgen en niet meer van het ene toestel naar het andere hoefte te hollen om de blijken van belangstelling in ontvangst te nemen. En dan te bedenken dat hij z'n verjaardag min of meer geheim had willen houden...

Maar ja, als er geruchten in het ziekenhuis rondgaan, weet binnen de kortst mogelijke tijd iedereen overal van af. Want (ook) op dat gebied staat het ziekenhuis z'n mannetje.

H. G.